

**“No estic acostumada a parlar davant
de ningú. Jo soc més d’estar sola.”**

**“No sé per què penso aquestes coses
i encara menys per què les dic.”**

TEATRE NU

La dona del tercer segona

de Víctor Borràs Gasch
amb Àurea Márquez
Direcció: Ivan Benet

8 d’abril a les 12h
Sala Teatre UAB
(Plaça Cívica)

SINOPSI

A l'escala hi ha una reunió. La dona del tercer segona no sol assistir a aquestes reunions però avui creu que hi ha de ser; per això ha hagut de plegar abans del súper on treballa. Ha d'explicar una cosa important a les veïnes i veïns. Ha de demanar un favor incòmode, difícil de concedir. Un favor relacionat amb l'estigma que arrossegueu les persones amb alguna malaltia mental.

FITXA ARTÍSTICA

Autoria: Víctor Borràs Gasch
Direcció: Ivan Benet
Actriu: Àurea Màrquez
Col.laboració especial: Samuel Manrique
Escenografia: Clàudia Vilà
Il·luminació: Ganecha Gil Gràcia
Vídeo: Anna Oset
Espai sonor: Guillem Llotje
Vestuari: Maria Armengol
Ajudantia de direcció: Víctor Borràs
Tècnica de llums: Paula Crespo
Tècnic de so: Arnau Alcoverro

Construcció de l'escenografia:
Taller d'escenografia Castells
Producció i distribució: Maria Hervàs
Ajudantia de producció i distribució: Mireia Arenós
Administració: Montse Valentí
Comunicació i premsa: Marta Nin Loscos i Bàrbara Balcells
Cartell: NYTT Studio i Bàrbara Balcells
Fotografies: Sílvia Poch
Agraïments: Família Vilà

TEXT DE L'AUTOR

Tenim veïnes. Som veïnes. Ens creuem pel carrer. Per l'escala. Sentim les nostres veus pel pati interior. Ens veiem a la cua del pa. Ens saludem fent un gest amb el cap. A vegades, poca cosa més. Ens veiem però som com una ombra. Podem desaparèixer i que ningú se n'adoni. Ens podem tornar invisibles perquè moltes vegades ja ho som.

Som la peça que falta per donar versemblança al nostre entorn. Uns quants veïns. Unes quantes veïnes. Algun gos. Algun gat. Potser un canari que canta. Ens veiem. Però poques vegades ens mirem i gairebé mai ens escoltem.

A La dona del tercer segona, la Raquel ens diu per primera vegada el seu nom i s'explica. Perquè, encara que no ho sembli, hi ha coses que poden tenir una explicació i, encara que no ens vingui de gust, a vegades les veus que sentim pel pati interior estan carregades d'històries.

Ens atrevim a escoltar-les?

